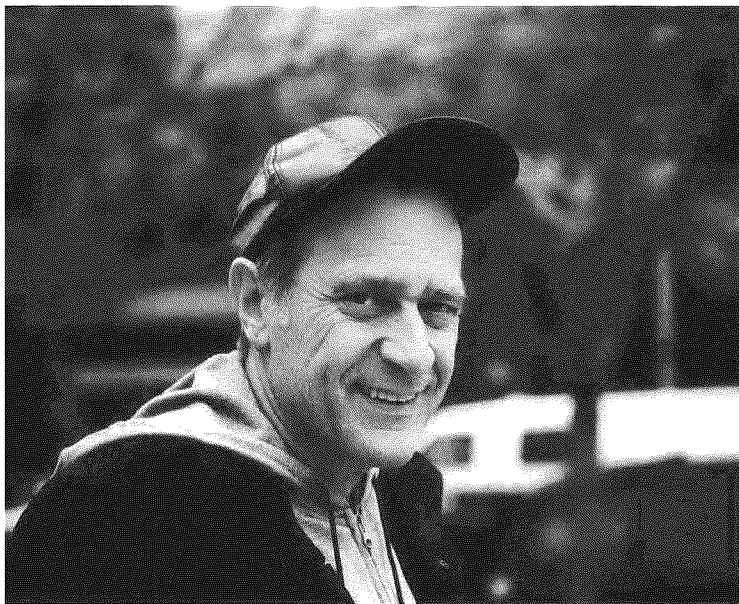

Υγεία Συνέντευξη

«Ο χρήστης δεν είναι καταδικασμένος»

Ο Παρασκευάς Σάββας υπήρξε χρήστης ναρκωτικών ουσιών για 12 ολόκληρα χρόνια. Σήμερα, έχοντας βγει νικητής από τη μεγαλύτερη μάχη της ζωής του, βοηθάει και άλλους να πετύχουν το ίδιο. Της Φλώρας Κασσαβέτη

Ο Παρασκευάς είναι υπεύθυνος της Μονάδας Διαμονής και Απεξάρτησης του ΚΕΘΕΑ, η οποία απαρτίζεται από περίπου 50 άτομα, και είναι βέβαιο ότι είναι ιδανικός για μια τέτοια θέση. Κι αυτό επειδή μπορεί να καταλάβει τα άτομα που αγωνίζονται να βγουν από τη δίνη των ναρκωτικών καλύτερα από τον καθένα, αφού και ο ίδιος είναι απόφοιτος του προγράμματος απεξάρτησης. Όσο τον περίμενα, δίπλα μου ήταν μια ομάδα από τη μονάδα. Οι πιο ποητικοί αγόρια κάτω των 25. Ο ένας πιο όμορφος από τον άλλον. Όπως τους έβλεπα δεν μπορούσα να φανταστώ για κανέναν από αυτούς ότι υπήρξαν χρήστες.

Πότε ξεκίνησε η ιστορία σου με τα ναρκωτικά;

Στα τέλη της δεκαετίας του '70 με αρχές του '80, όταν ήμουν 25 χρόνων. Δεν αντιμετώπιζα κάποιο συγκεκριμένο πρόβλημα. Τα ναρκωτικά μπήκαν στη ζωή μου στο πλαίσιο των «αναζητήσεων» και των ανησυχιών της γενιάς του '60. Στην αρχή ξεκίνησα με τα «ελαφριά», δηλαδή χασις, και έφτασα μέχρι την κόκα και την ηρωίνη.

Πώς ένιωσες ότι έλεγες κάσει τον έλεγχο;
Τότε δούλευα ως μουσικός. Κάποια στιγμή αναγκάστηκα να σταματήσω. Είχα τα συμπτώματα που περιγράφουν οι περισσότεροι χρήστες, δηλαδή κρυάδες, διάρροιες, εκνευρισμό. Τότε άρχισε να γίνεται όλο και πιο έντονη η οικογενειακή και οικονομική πίεση.

Και πότε έκανες τη σιραφή;
Στις 15 Σεπτεμβρίου του 1992. Είναι η ημερομηνία εισόδου στην κοινότητα «Παρέμβαση» του ΚΕΘΕΑ και για μένα σημείο αναφοράς, αφού τότε τελείωσε οριστικά και η σχέση μου με τα ναρκωτικά.

Ποιοι σε στήριξαν;

Τα παιδιά που ήμασταν μαζί στο πρόγραμμα και το προσωπικό. Γι' αυτό και πιστεύω τόσο πολύ σε αυτό. Τα άτομα που θέλουν να απεξαρτηθούν και να επανενταχθούν και οι οικογένειές τους είναι σημαντικό να καταλάβουν ότι η διακοπή των ναρκωτικών δεν είναι κάτι που μπορούν να πετύχουν μόνοι. Χρειάζεται ένα ειδικό πλαίσιο στήριξης.

PHOTO: ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΟΝΤΟΣ

Πώς ακριβώς βοηθάει αυτό το πλῆσιιο;
Καταρχάς παρέχοντας ενημέρωση γιατί το άτομο μαθαίνει τι συμβαίνει στο σώμα του και έτσι δεν φοβάται. Επίσης το πρόγραμμα σε παροτρύνει να αναλάβεις την ευθύνη του εαυτού σου, να αυτονομηθείς και κυρίως σε διδάσκει πώς να μάθεις να βάζεις όρια, η έλλειψη των οποίων συνδέεται άμεσα με τα ναρκωτικά. Τέλος βοηθάει στη φάση του επαγγελματικού προσανατολισμού και της επανένταξης, ενώ είναι σημαντικό ότι τα παιδιά ενθαρρύνονται να γίνουν ενεργοί πολίτες.

Η οικογένεια τι ρόλο παίζει;
Όπως είπα, τα ναρκωτικά συνδέονται με την έλλειψη ορίων που συχνά δεν είναι ευδιάκριτα στις οικογένειες των χρηστών. Γι' αυτό στο πρόγραμμα υπάρχει και μονάδα οικογενειακής υποστήριξης. Γιατί είναι σημαντικό η οικογένεια να καταλάβει το πρόβλημα και να δράσει γρήγορα. Ρόλο φυσικά παίζουν και η κοινωνία και η προσωπική ευθύνη του καθένα.

Υπηρεζες 12 χρόνια χρήσης.
Δεν είναι και λίγα... Πόσα χρόνια απεχεις από τα ναρκωτικά;
(Σ.ο. προσπαθεί να υπολογίσει).
Από το 1992. Δηλαδή περίπου 20, μάλλον 18 χρόνια.

Τι σου έχει μείνει από εκείνη την εποχή;
Έχω τη μνήμη εκείνης της περιόδου, όμως δεν την κουβαλάω μαζί μου συνέχεια. Είναι ένα κομμάτι που έχω αφήσει πίσω μου. Εκτός από κάποια προβλήματα στο συκώτι, τα οποία είναι συνηθισμένα στα άτομα που κάνουν χρήση και τα οποία αντιμετωπίστηκαν, δεν υπάρχει τίποτα που να μου έχει αφήσει εκείνη η εποχή. Εκτός μόνο από το ότι με έφερε στη θέση που βρίσκομαι σήμερα.

Πράγματι! Σήμερα βρίσκεσαι σε αντιστροφή ρόλο, βοηθώντας παιδιά που αντιμετωπίζουν το πρόβλημα που αντιμετώπισες εσύ στο παρελθόν. Πώς νιώθεις γι' αυτό;

Συμπονώ τα παιδιά, μπορώ να τα καταλάβω, όμως κυρίως νιώθω ότι θέλω και μπορώ να τα βοηθήσω. Είναι σημαντικό να καταλάβουμε όλοι ότι ο χρήστης δεν είναι καταδικασμένος. Υπάρχει σωτηρία και μπορεί να γυρίσει σελίδα.

Οι μελλοντικοί σου στόχοι ποιοι είναι;
Προσωπικός μου στόχος είναι να φτιάξω ένα μουσικό στούντιο. Σε επαγγελματικό επίπεδο με ενδιαφέρει η ενημέρωση σχετικά με καινούργιους τρόπους προσέγγισης στις ομάδες. Βλέπεις, τον καιρό που είχα έρθει εγώ αντιμετώπος με τα ναρκωτικά οι συνθήκες ήταν άλλες. Το προφίλ των χρηστών ήταν κυρίως παραβατικό. Σήμερα είναι πιο εύκολο να μπει στα ναρκωτικά γιατί υπάρχει μεγαλύτερη ανοχή κοινωνική και οικογενειακή, ενώ ο τρόπος ζωής ωθεί προς αυτά. Καθώς αλλάζουν λοιπόν τα δεδομένα επιβάλλεται να αλλάξουν και οι προσεγγίσεις μας.

Πιστεύεις ότι βοηθάει να μιλάμε για το θέμα ανοικτά όπως εσύ σήμερα;
Γενικά υπάρχει μια τάση αποσιώπησης. Κυρίως γιατί υπάρχει η στάση «το πρόβλημα δεν αφορά εμένα, αφορά τον απέναντι». Κι όμως, μπορεί να αφορά τον καθένα. Δεν εξαρτάται από ηλικία, κοινωνική τάξη, μορφωτικό επίπεδο, φύλο ή φυλή. Είναι μέχρι να μας χτυπήσει την πόρτα...

«... ο χρήστης δεν είναι καταδικασμένος. Υπάρχει σωτηρία και μπορεί να γυρίσει σελίδα».